

آیت الله خوشوقت عارفی خاموش بود/ تأکید ایشان بر عرفان عملی مبتنی بر شریعت بود

یکی از پژوهشگران حوزه عرفان از آیت الله خوشوقت به عنوان «عارف خاموش» یاد کرد و گفت: آیت الله خوشوقت در عین حال که یک عارف خاموش بود ولی یک عالم به زمان هم بود و در عالم سیاست...

در گفتگو با مهر مطرح شد:

آیت الله خوشوقت عارفی خاموش بود/ تأکید ایشان بر عرفان عملی مبتنی بر شریعت بود
یکی از پژوهشگران حوزه عرفان از آیت الله خوشوقت به عنوان «عارف خاموش» یاد کرد و گفت: آیت الله خوشوقت در عین حال که یک عارف خاموش بود ولی یک عالم به زمان هم بود و در عالم سیاست و تحولات اجتماعی هم همواره یک شخصیت روزآمدی بود. حجت الاسلام محمدجواد رودگر عضو هیئت علمی پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی در گفتگو با خبرنگار مهر در مورد شخصیت آیت الله خوشوقت گفت: ایشان یکی از بزرگان و از شاگردان علامه طباطبایی بودند که در حقیقت «عارف» بودند که بسیاری از اسرار و رازهای سلوکی و عرفانی را در درون خود نهاده بودند.

وی از آیت الله خوشوقت به عنوان «عارف خاموش» یاد کرد و گفت: ایشان از بزرگان اهل معرفت بودند که صامت و خاموش بود و باید انسان در کنار ایشان می نشست و حرف می زد و طرح مسئله می کرد تا اینکه نکاتی را که برخی از آنها بسیار کلیدی و اساسی بود را به دست می آورد و اساساً روحیه ایشان در بطن زندگی- واقعا معنوی که داشتند- آرام و بسیار کم حرف بود. اما وقتی خاطراتی را از علامه طباطبایی و دیگر بزرگان اهل معنا تعریف می کردند، خاطرات بسیار درس آموزی را طرح می کردند گویی ایشان این خاطرات را هم گزینش می کرد.

حجت الاسلام رودگرافزود: آیت الله خوشوقت بیش از 11 سال رئیس شورای علمی گروه عرفان پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی بودند و ایشان طی این سالها مرتب و سر وقت در پژوهشگاه تشریف می آوردند و گاهی که جلسه با تأخیر آغاز می شد، فرصت می کردیم با ایشان برخی سؤالات را مطرح کنیم که ایشان خاطرات و پاسخهای جالبی در موضوعات مختلفی در سیر معنویت، وجود نازنین حضرت ولی عصر(عج)، اندیشه ها و روحیات عرفانی علامه طباطبایی، شخصیت امام خمینی(ره)، نقد برخی از جریان ها و شخصیت ها و گروه های به اصطلاح معناگرا و... مطرح می کردند.

وی تصریح کرد: آیت الله خوشوقت در عین حال که یک عارف خاموش بود ولی یک عالم به زمان هم بود. ایشان در عالم سیاست و تحولات اجتماعی هم همواره یک شخصیت روزآمدی بود و وقتی از ایشان مطالبه مطلبی می شد خیلی خوب و حکیمانه و پدرا نه راهنمایی می کردند.

عضو گروه عرفان پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی افزود: لب الباب عرفان آیت الله خوشوقت تکیه بر انجام واجب و ترک حرام است. یعنی گفتمان مسلط و حاکم بر سیر و سلوک ایشان گفتمان شریعت بود. ایشان می فرمودند اگر کسی واقعا می خواهد راه صراط مستقیم الهی را طی کند لاجرم باید از منظر و مدار شریعت بتواند همه فعالیت های خود را تنظیم کند.

وی تأکید کرد: مقوله ای که ایشان تکیه می کرد مقوله تقوا بود که اساس تقوا هم انجام واجب و ترک حرام است و این نکته ای است که امروزه متأسفانه در بسیاری از مسائل مختلف سیاسی و اجتماعی و به ویژه در عرفان خواهی و معناگرایی کاملاً مغفول مانده است. تقوا اگر خوب شکافته شود و اگر به لحاظ مبنایی و مصداقی و در همه اعضا و جوارح و افعال و ساحت های دیگر انسانی تبیین شود متوجه می شویم که روح حاکم بر حیات طیبیه انسان همین تقوا است که آیت الله خوشوقت بر این مقوله بسیار تکیه می فرمود.

حجت الاسلام رودگرافزود: عرفان آیت الله خوشوقت عرفان عملی مبتنی بر شریعت بود یعنی انجام واجب و ترک حرام و روح حاکم بر این شریعت گرایی تقوا بود، تقوا به معنای صیانت نفس و خویشتن داری و پرهیز از هر رذیلتی است.

وی در مورد نکته های کلیدی مورد نظر آیت الله خوشوقت در حوزه تربیت دینی فرزندان گفت: بیشترین تکیه ایشان در این حوزه بر روی گفتار و رفتار صادقانه بود و در واقع الگوی اولی شدن برای فرزندان و نوجوانان و یا هر کسی که مورد تربیت مربی قرار می گیرد و خود آیت الله خوشوقت نیز چنین بود و یک معلم اخلاق به تمام معنا بود و معتقد بود که باید انسان به عنوان یک معلم و مربی آراسته فضایل و پیراسته از رذایل باشد.

این پژوهشگر حوزه عرفان اسلامی افزود: ایشان بسیار بر سیره معصومین(ع) در تربیت تأکید داشتند و می فرمودند که باید این سیره را مبنا قرار داد و سیره به معنای همان منطق عملی زندگی. و اینکه حرکت و صیوریت آنها بر اساس مدار معصومین(ع) قرار گیرد و

بعد ایشان تأکید می کرد که معصومین(ع) چیزی کم ندارند و این بسیار اهمیت دارد و شاید برخی این تعبیر را کلیشه ای بدانند اما واقعیت این است که ما سیره معصومین را درست نشناختیم و قول و فعل و تقریر این بزرگان که سیره آنها را تشکیل می دهد، آئینه تمام نماست و همه چیز دارد به شرطی که خودمان را در معرض این آئینه قرار دهیم.